

hmeljari

**GLASILO HMEJARSKE
ZADRUGE z o. j. v ŽALCU**

ŽALEC, JUNIJ 1946

Leto I.

Štev. 7

O združništvu in združnikih

Že od prvih začetkov našega združništva v 80 letih prejšnjega stoletja je veljala zanj modra beseda slavnega zdravnika, da počne človek že s samim rojstvom umirati. Kakšni pa so bili vzroki tega hiranja združništva v preteklih desetletjih? Kljub vsemu navdušenju je manjkalo tako večini organizatorjev, kakor zlasti množicam združnikov prepotrebne združne zavesti. Šele ta more namreč roditi v množicah spoznanje, da sloni združništvo na prostovoljni povezavi nekega dela množice z istimi težnjami, katerim posameznik sam ne more biti kos, ker presega ta podvig sile posameznika ali pa je poedinec preslab, da bi se sam upiral premočnemu izkoriščevalcu. Ta nujnost povezave daje združni množici tisto notranjo moč, ki ji pravimo združna zavest. Seveda pa hotenje samo, če povezuje še tako številne množice ne more ničesar doseči brez sposobnega vodstva, ki pozna do potankosti tako nameravan podvig, kakor tudi odpor, na katerega bo ta nujno zadel. Tretja, reči bi morali upravičeno prva, zahteva pa je nesebičnost vodstva in povsem predano zaupanje široke množice v poštenost vodstva in splošno korist združne povezanosti.

Naš množični človek je bil do osvoboditve duhovno in materialno tako šibek, da mu je že misel lastnega podviga jemala pogum, da bi se zares uprl izkoriščevalcem. Bal se je maščevanja le-teh, kakor tudi ni zaupal neizkušenim silam vodilnih združnih kadrov, ki pri vsem dostikrat zares požrtvovalnem prizadevanju niso imeli prepotrebni sposobnosti za podvzete podvige. Slabi strokovni podlagi se je pridružila dostikrat še slabša moralna kvalifikacija združnega vodstva, kar je zapravilo dobršen del zaupanja množice, organizirane v zadrugah. Nemalo je bilo namreč zadrug samo po imenu, zlasti kreditnih, kjer vlagatelj-nečlan ni imel nobene besede, člani-dolžniki pa se niso upali nastopiti na občinih zborih, ker jim je pretila sicer takojšnja odpoved posojila in z njo nujno zvezani gospodarski zlom, tako da so mogli samozvani ustanovitelji zadruga, ki so postali stalno načelstvo, po mili volji razpolagati s prihranki množice. V mnogih primerih so sedeli v teh stalnih načelstvih stari oderuhi, ki so tako politično kot gospodarsko zlorabljali in gulili množice, izkoriščujoč združno ustanovo in uživajoč prostost vseh taks in dajatev.

Kako bi se potem čudili, da je postala množica hudo oprezna in se je na vse načine otepala združne povezave, češ, zadruga pomeni, da boš garal za druge, to se pravi za tiste presite, samozvane člane upravnega odbora. Drugi so šli še dalje in so razlagali besedo zadruga pri zadrugah z neomejenim jamstvom iz bridke lastne izkušnje tako,

da je to zadruga, ki so jim jo neukim dali za vrat brezvestni špekulanti upravnega odbora, ki so spravili svoj denar na varno, bedne združnike pa pognali na boben.

Malo je okolišev v naši domovini, ki bi se bili tako verno oprijeli združne misli, kakor vprav naš hmeljarski živelj. Tudi tovariši hmeljarji so si v polni meri izkusili grenke blagodati samopašnega združništva in so zato z budnim očesom spremljali delo svoje nove zadruga. Na njen poziv so vendar pripeljali sicer pičli lanske pridelek ter še lepe stote letnika 1944., ki so ga prikrili in utajili okupatorju. Samo nekaj redkih se ni odzvalo temu pozivu. V prvi vrsti so bili to tisti, že prej redki hmeljarji, ki jih je nepreračunljivo nihanje hmeljskih cen vrglo v vrste špekulantov. Bili so to hazardni igralci v hmeljski prodaji, ki so stavili ves svoj grunt na eno samo karto, na hmelj. Večina njih je šla v pogubo, nekaj srečnejših pa je še ostalo. Ti se naravno niso mogli znajti v novem položaju in so še vedno upali, da se povrnejo stari, živce šibajoči časi individualne, z vso tveganostjo združene hmeljske trgovine.

Kar verjeti niso mogli zato hmeljarji svojim očem, ko jim je zadruga pri prevzemu hmelja na račun izplačala po 50 din na letnik 1945 in po 30 din na letnik 1944 za vsak kg oddanega hmelja. Trda je bila tedaj za denar in se je vsem prav prilegla ta nepričakovana akontacija. Kakor pa je že človeško srce samopašno in nezaupno so se združniki vseeno bali, češ, zdaj nas pa je zadruga z vsem odpravila. Prijetno pa so bili iznenadeni v tej svoji zdvojenosti, ko jih je zadruga po prodaji hmelja letnika 1944 pozvala k obračunu. Poleg poravnave svojih članskih obveznosti do zadruga in poračunanju blagovnih kreditov, ki so jih najeli od svoje zadruga za dobavljene hmeljarske potrebščine (umetna gnojila, premog, hmeljevke, sredstva za zatiranje škodljivcev, kredit za obiralce itd.) so prejeli sredi leta, ko kmet nima od nikoder dobiti prebite pare, še lepe denarje, da so mogli poravnati nele svoje obveznosti do skupnosti, temveč se morejo oskrbeti s kmetijskim orodjem in celo s stroji ter obleči in obuti po vojni v tem pogledu dokaj obnešene svojce. Ko je zadruga razglasila, da je letnik 1945 prodan in začela vpoklicevati tudi zaloge iz leta 1943., pa so pričeli prihajati tudi tisti, ki so dotlej nečesa ob strani čakali, da bi oddali svoje prej zadržano blago. Seveda zaenkrat ni bilo mogoče teh naknadno prevzetih količin hmelja, ki sicer res niso izdatne, vnovčiti obenem z že prodanim in pretežno že odposlanim blagom. Zadruga pa je podvzela vse mere, da tudi tem spokornjem zamudnikom po najboljših cenah vnovči njihov pridelek in jih tako vključi v združno skupnost.

Nekaj težav se je pojavilo pri delitvi umetnih gnojil. Hmelj je za gnojenje zelo zahtevna rastlina, povojne razmere pa še ne dopuščajo nakupa umetnih gnojil v zadostujoči množini. Zato je zadruga tako delila ta važni pripomoček za uspešno hmeljarstvo, da je dobil vsak zadržnik svojim nasadom ustrezno količino. Seveda pa je tu veljalo staro, na trdih dejstvih sloneče pravilo, da kdor prej pride, prej melje.

Tisti zavedni zadržniki, ki so priskočili na pomoč svojim tovarišem sadjarjem v njihovi borbi proti kaparju San Jose, so prejeli svoje škropilnice nazaj nele v redu, temveč v boljšem stanju, kakor so jih oddali, da jih morejo sedaj uporabljati brez vsakega popravila. Poleg tega so bili ti dobri zadržniki pred vsemi drugimi deležni dobave umetnih gnojil po pravičnem načelu nove družbe, da kdor skupnosti daje, od skupnosti prejema.

Zadruga je prevzela na svoja pleča težko breme, toliko težje prav pri tveganem poslu, kakor je vnovčevanje hmelja. Z lastno iniciativnostjo in podporo ljudske oblasti pa je dosegla, da je bil naš hmelj nele prvo po vojni uvoženo blago iz Jugoslavije, temveč iz vse Evrope, in da so dobili zadržniki zanj svetovnim cenam ustrezen izkupiček. Čehi in Nemci pa še vedno ponujajo svoje blago s prav malim uspehom. V mejah obstoječih možnosti je zadruga izvršila važno nalogo in plasirala blago v Sovjetsko zvezo kakor v Zedinjene države Amerike in v Anglijo. Pri tem pa ni zanemarjala bližnjega italijanskega tržišča in založila domače pivovarne. Našemu hmelju se odpirajo še nova tržišča, ki jih bo zadruga priklenila nase in tako ponesla sloves našega hmelja po vsem svetu.

Ni pa vnovčevanje ne glavna in ne edina naloga hmeljarske zadruge, kar je prav jasno razvidno iz njenih pravil ter poslovnikov in pravilnikov k njim. Ko si je dobila z vestno sortiranjem, vzorno pakiranjem in v redu dobavljenim blagom svetovna tržišča, bo v skladu z državnim setvenim načrtom in sporazumno z ljudsko oblastjo skrbela za postopno širitev hmeljišča, dokler ne doseže naš okoliš normalnega stanja 3000 ha. Ena prvih nalog pri povečanju hmeljske površine je preskrba hmeljarjev z zadostnimi množinami prvovrstnih in trpežnih hmeljev. Znano je, da se z impregnacijo (namakanjem v gnitje preprečujočih tekočinah) podaljša z razmeroma malimi stroški trpežnost hmeljev od sedanjih 8 do 10 let na najmanj 20 let. Če pomislimo, kakšni milijoni so vloženi v hmeljevke, nam postane jasen izreden gospodarski pomen tega postopka. Zadruga se je povezala z državnimi gozdnimi upravami, da ji te stalno dobavljajo hmeljevke. Že letos so dobavile te zadruge okoli 200.000 komadov hmeljev, ki jih bodo dobili drugo leto hmeljarji že impregnirane. To je le skromen začetek. Potreba za obnovo 3000 ha znaša namreč 15.000.000 hmeljev ali v denarju izraženo preko 300.000.000 din, ki jih bodo morali hmeljarji postopno izdati od izkupička za hmelj za obnovo hmeljišč.

Ko bodo v vseh hmeljiščih nove, impregnirane hmeljevke, bodo imeli potem hmeljarji dolga leta mir s te strani in se bodo mogli povsem posvetiti modernizaciji obdelovanja, to se pravi, najti pravo pot od današnjega ročno-vrtnarskega k strojno-industrijskemu obdelovanju. Prva zahteva tega prehoda je enoten razmah vrst na 160 cm, v vrsti sami pa 130 do 140 cm, da je mogoče obdelovanje z malimi traktorji, ki jih nabavi zadruga za skupno obdelovanje in zatiranje škodljivcev ter bolezni. Drugi pogoj za ta prehod pa je, da uredijo hmeljarji v zvezi s kmetijskimi odbori KLO in v skladu z državnim setvenim načrtom, da se novi nasadi napravljajo v določenih, skupaj ležečih njivah, tako da nastanejo strnjeni nasadni bloki po več desettisoč sadežev, da se čimbolj

združijo doslej razmetane hmeljske njive in se tako omeji zamudno seljenje obdelovalnih strojev in se s tem poveča storilnost strojnega obdelovanja. Posebno važno je pri tem načrtno preprečevanje peronospor z močnimi motornimi škropilnicami, ki zagrnejo hkrati do 10 vrst v fino in gosto meglo, kar nam povsem zajamči učinkovitost obrambe na eni strani, na drugi pa osvobodi hmeljarje težkega in slabo učinkujočega dela z ročnimi škropilnicami. Treba je v korist našega delovnega človeka izvesti tudi v obdelovanju hmelja isti proces, ki se je že izvedel pri mlačvi žita. Zamudno, težavno in nezdravo mlačev na cepe je zamenjala ročna mlatilnica, katere pogon je preko vitlja naglo izpodrinil motor. Danes nikomur več ne pade na um, da bi hotel prištediti tiste male dinarje za motorni pogon z ročnim delom. Kar je samo po sebi potrebovalo desetletja pri žitu, je treba pri hmelju z zgornjim zgledom v zadržni skupnosti izvesti v nekaj letih. Mimo gornjih materialnih koristi pa bo neposredna bližina nasadov služila v stalno tekmovanje hmeljarjem, kdo bo pridelal več in boljšega blaga, ko bodo razlike kar na dlani.

Podobno bo treba tudi sušenje hmelja, to najvažnejše opravilo, izvesti bolj strokovno, kakor se je to doslej dogajalo v pretežno premajhnih sušilnicah, ki jemljejo spanec cele tedne tisočem hmeljarjem. Hmeljarska zadruga je že dala izdelati načrt za povsem sodobne sušilnice, ki bodo postavljene v vsaki vasi, naglo in brezhibno posušile hmelj ob čim manjši uporabi človeške sile.

Za vsako rastlino velja temeljna resnica: kakršno seme, takšen pridelek. Hmeljarska zadruga se prav dobro zaveda tega in je zato napravila obsežen načrt za selekcijo (odbiro) in oplemenitenje hmeljskih rastlin. Dočim so vsi drugi hmeljski okoliši že desetletja z velikimi uspehi vršili to delo, smo držali pri nas roke križem in pustili, da je rastlina iz leta v leto bolj pešala. S pospešenim delom bo izvedla zadržna postaja za odgojo hmeljske rastline svoj načrt, upoštevajoč vse dosedanje pridobitve te vrste v svetu in uporabljajoč povsem nove, doslej pri hmelju nikjer uporabljene izsledke rastlinske vede.

Trdna povezanost vsega dela od sajenja pa do prodaje v enotni Hmeljarski zadrugi v skladu z ljudsko oblastjo je najboljšo jamstvo, da bodo videli hmeljarji v njej svojo tovariško voditeljico, ki s svojim vztrajnim delom vedno na novo dokazuje, da ni njen namen, da bi v njej hmeljarji delali za druge, niti se jim ni treba bati po starih, davno preživelih vgladih — zadrge za vrat.

Ne odlašajte škropljenja

Nikjer se ne uresničuje tako ljudski rek, da bolezen in smrt ne prizaneseta, kakor prav pri peronospori. Kakor vse glivične bolezni, je tudi peronospora potuhnjena. Danes je še nikjer ni, jutri pa že nastopi, kakor bi padla iz oblakov, z vso silo. Danes vemo natančno njen nastanek in ves njen potek, da se je moremo prav čas obvarovati.

Odporni zimski trosi peronospore prezimijo v zemlji, kamor so padli z odpadajočim listjem v jesen in poženejo v topli in vlažni zemlji svoje klice, ki jih veter nanosi na spodnje dele listov, kjer vzkaliijo in poženejo podgobje, pri višjih rastlinah pravimo temu korenine, v listne dihalne odprtine, reže nazvane, ki jih je na stotisoče na vsakem listu. Iz tega podgobja zraste vrhni del glivice, ki nam pod drobnogledom nudi sliko bilke, poznane pod imenom marijine solzice. Ta drobna zrnca v kratkem dozori, se razprezejo in vržejo iz sebe neštevilne množine kužnega prahu, ki ob topli vlažnosti spet izkalijo, se

zajedo v list, in povzročijo z izsesavanjem hrane porjavenje in propad lista-gostitelja.

Vsa obramba proti peronospori obstoji v tem, da **pravočasno**, to se pravi, še pred nastopom bolezni preprežemo spodnje strani listov z obrambno plastjo bakreno apnene raztopine. Če pade kužna klica na to plast, ji obrambno sredstvo ne pusti vzkaliti in napad je preprečen. Tako smo s pravočasnim škropljenjem dosegli dvoje. Prvič smo rešili zeleni list, ki je rastlini tako potreben kakor pljuča človeku, drugič pa smo preprečili nadaljnje širjenje bolezni. Škropljenje hmelja, ko doseže prvi meter višine, ni nikakšna kaprica rastlinske zdravstvene službe, temveč nujno potreben ukrep, s katerim preprečimo, da nam bolezen ne zleze višje na drogove, kjer bi se popenjala navzgor in čakala, da nam za primer vlažnega vremena za časa cveta, ki bi nam oviralo ali celo onemogočilo škropljenje, napade cvet in nam uniči ves celoletni trud. Kakor je po toči prepozno zvoniti, tako je prepozno in brez prave koristi škropljenje v kobule, če smo po nemarnosti opustili prejšnjo učinkovito obrambo.

Pretežno suho vreme v prvi polovici maja je preprečilo vzkalitev peronosporinih zimskih trosov. Sedanje, na dan se večkrat ponavljajoče plohe in deževne rose, ki jim sledi sončna pripeka, pa so pogoji, kakor nalašč prikladni za vzkalitev trosov. Ni ga danes tako **važnega in neodložljivega dela za hmeljarja, kakor je takojšnje in vestno izvedeno prvo škropljenje proti našemu najhujšemu sovražniku — peronospori**. Vestno izvedeno pomeni, da ne dirjamo po hmeljniku s škropilnico in vržemo par kapljic na vsak list, kakor bi hudiča preganjali z blagoslovljeno vodo, temveč podmeglimo iz primerne razdalje spodnje strani listov. Pri tem moramo paziti, da je pritisk v škropilnici vedno zadosten, da ta ne škropi, temveč prši. Sploh bi se morali pri obrambi proti peronospori ogibati besed, kakor škropilnica, škropiti, škropljenje, ki utegnejo marsikoga zavesti, da bi zares škropil. Zato bomo odslej pisali pršilnica, pršiti in pršenje, kar bo po vsej verjetnosti tudi vzgojno vplivalo na samo izvedbo tega tako važnega dela. Hmeljarji, takoj vsi udarniško nad pretečega sovražnika!

Ušivo leto

Že leta 1938, ko so nam uši znatno pokvarile tako kakovost pridelka, kakor ga tudi v znatni meri zmanjšale, ni bilo te golazni v večjem obsegu na našem hmelju. Letos pa je nalet krilatih zelenkastih uši zlasti ob gozdovih, sadovnjakih in živih mejah precej močan. Ponekodi ni več opazati toliko krilatih uši, pač pa je listje vse polno nekrilate ušje zalege, ki bo v primeru trajajočega suhega vremena prav nevarna in utegnila resno ogrožati naše nasade. Prizadeti hmeljarji se ne zavedajo prav velike nevarnosti, toda kdor bo svoj hmelj kar mirno prepustil ušem, ga ne bo dosti pridelal. Zato je treba na vsak način pričeti zatirati uši. Najugodnejši čas za to je tedaj, ko krilate uši izginejo in se ni bati novega naleta.

Najenostavnejše in tudi najcenejše sredstvo proti ušem je tobačni izvleček, ki ga razredčimo 1 kg na 100 litrov vode in pridamo še 2 kg mazovega mila. Še bolje pa se kot dodatek namesto mazovega mila, ki ga je danes prav težko dobiti, obnese pol litra galertola, lepljive tekočine, ki učinkuje bolje in pride tudi ceneje kakor mazovo milo. Škropljenje zoper uši je treba izvesti drugače kakor proti peronospori in se zato ne da obojega združiti. Dočim se proti peronospori prši, je treba proti ušem iz bližine in močno orositi in omočiti liste in zlasti konce poganjkov,

kjer se skriva v še zgrnjenih listih največ golazni. V vročih opoldanskih urah, ko sonce najbolj pripeka ne smemo škropiti z nobenim škropivom in torej tudi proti ušem ne. Škropiti moramo le zjutraj in proti večeru, čez dan pa le ob oblačnih dneh. Za pripravo škropiva je vedno bolje vzeti vodo iz potokov, ki je mehkejša in tudi toplejša kakor iz vodnjakov. Če pa moramo rabiti vodo iz vodnjakov, jo pustimo prej v kadi stati na soncu.

Kjer so se pojavile uši v večjem obsegu jih je treba začeti takoj zatirati, da si tako ohranimo kakovost in množino pridelka. Zadnji čas za škropljenje proti ušem je tedaj, ko postanejo listi na zgornjih straneh kakor z lakom prevlečeni. Ta prevlaka nastaja od iztrebkov in kože uši, ki sedijo na zgornjih listih. Na to prevlako se pogosto naselijo razne bakterije, ki povzročajo sajavost listja, da postane povsem črno. Tedaj je vsako škropljenje že prepozno, ker rastlina preneha rasti.

Oblika združništva v SZ

Kolhoz (kolektivnoe hozjajstvo, po slovensko: skupno gospodarstvo — skogos ali kolgos) je kmetijsko proizvajalni veleobrat, ki nastane z združitvijo ali spojitvijo večjega števila posameznih kmetij, navadno vseh kmetij ene vasi ali naselja. Kolhoz torej ni samo običajna združba kmetov, kakršne so n. pr. naše kmetijske zadrughe, ki opravljajo samo posamezne posle, temveč je spojitev (fuzija) kmetij, tako da se opravlja vse ali večina poslov skupno. Kolhoz je torej popolna kmetijsko-proizvajalna zadruga, ker se tudi zemlja obdeluje skupno, dočim so naše kmetijske zadrughe samo delne, ker samo nabavljajo potrebščine in vnovčujejo pridelke, medtem ko zemljo in živino upravljajo kmetje sami. Vendar kolhoz ni isto kakor sovhoz (sovjetsko hozjajstvo).

Sovhoz je docela državno kmetijsko proizvajalno podjetje, ki opravlja delo z mezdnimi delavci, dočim je kolhoz v načelu prostovoljno združenje kmetov, dejanskih posestnikov zemlje (čeprav je formalno državna last), ki jo obdelujejo in gospodarijo na njej skupno s pomočjo svojega dela, sodelovanja. Skupno imata sovhoz in kolhoz samo uporabljanje velikih in racionalno delujočih strojev, ki se jih mali kmet ne more posluževati. To je poleg moderne tehnike tudi glavni gospodarski razlog za nastanek sovhozov in kolhozov.

Kolhozi se niso razvili enotno. Pojavili so se v številnih enačicah, vendar v glavnem v treh oblikah, ki so:

1. zadrughe za skupno obdelovanje zemlje,
2. kmetijski artelji,
3. kmetijske komune.

1. **Zadrughe za skupno obdelovanje zemlje** (tovarištvo za skupno obdelovanje zemlje — toz) je prva še rahla spojitev kmetij. Skupna je v glavnem samo poljedelska zemlja, njive, dočim je ostalo gospodarstvo več ali manj ločeno, individualno, zlasti večina živine in gospodinjstvo.

2. **Artelj** (tatarsko orta, ortak = sodelavec pri Srbih) je višja, popolnejša oblika kolhoza. Tu je podružabljena vsa zemlja, večina živine, orodja in gospodarskih poslopij. Kmetu ostane le stanovanjska hiša, manjši vrt, krava, drobnica in gospodinjstvo.

3. **Kmetijska komuna** (skupnost) je najpopolnejša oblika, ki podružablja vse, tudi stanovanje in prehrano. Nastala je na ta način, da so delavci, kmetijski pa tudi mestni, ki niso imeli svoje zemlje, po revoluciji prevzeli veleposestva, na katerih je bilo že prej vse skupno: obdelava, orodje, živina in poslopja.

Vendar je malo čistih tozov, arteljev in komun; vrhu tega so se petnajst let po revoluciji deloma spreminjali zaradi iskanja najboljše enotne oblike. Nazadnje se je izkazalo, da glede na sedanjo raven ljudskega mišljenja in čustvovanja še najbolj ustreza oblika artelja, ki po izjavi Stalina na XVII. kongresu leta 1934 »...na posrečen način prilagaja osebne, iz življenjskega načina izhajajoče interese (kmetov) družabnim interesom ter s tem boljša vzgajanje včerajšnjega posamičnega kmeta v duhu kolektivizma...« Arteljizacija je hitro napredovala in je do zadnje vojne že prekoračila 99% vsega kmetijskega gospodarstva.

Dejansko je nov samo pojem kolhoza, ki pomeni skupno ime za vse porevolucijske oblike kmetijskih produkcijskih skupnosti, dočim izvira toz iz zapadnoevropske zadruga, artelj iz starih ruskih združenj za delo, komuna pa tudi iz prastarih kmečkih družinskih skupnosti. Seveda pa se današnji kmetijski artelj in komuna kakor deloma tudi toz bistveno razlikujejo od prvotnih soimenjakov, saj so bili prvotni artelji samo združenja za skupno delo, pogosto samo za iztovoritev ene same ladje ali za eno lunino dobo ribolova, komune samo skupnosti ožjih sorodnikov, tozi samo delne zadruga.

Prazne govorice

Iz Vranskega kota smo zvedeli, da nekateri nasprotniki zadružne misli širijo govorice, češ, da je zadruga prodala hmelj v tujino po 300, nekateri celo vedo, da po 600 din za 1 kg in tako napravila ogromen zaslužek na račun hmeljarjev-zadružnikov. Drugi nasprotniki zadruga pa širijo vesti, da vedo iz zanesljivih virov, da je kupila zadruga od Državnih gozdnih uprav hmeljevke po 6 din, ki jih sedaj prodaja po trikratni ceni. Ne bomo se prav nič prepirali in tudi ne pojasnjevali, kako je s cenami hmelja za izvoz, kakor tudi ne odgovarjali po čem prodajajo Državne gozdne uprave hmeljevke, temveč vabimo vsakega zadružnika, ki je v dvomu, da naj pride v pisarno Hmeljarske zadruga, kjer se lahko iz originalnih računov prepriča, kje je laž in kje resnica.

Kako je z deleži

Opazamo, da nekateri zadružniki še vedno niso na jasnem, kaj so zadružni deleži. Po čl. 6. pravil Hmeljarske zadruga tvorijo deleži kot zadružna glavnica del njenih sredstev. To se pravi, da tvorijo temelj zadruga. Pri Hmeljarski zadrugi znaša delež 200 din za vsakih 1000 nasaženih sadežev. Tisti hmeljarji, ki bodo obdržali sedanjo površino pod hmeljem na isti višini, ne bodo več vplačali nobenega denarja na račun deležev, dočim bodo morali drugi, ki bodo povečali svoje nasade, vplačati še toliko deležev, kolikokrat po 1000 novih rastlin bodo posadili. Pristopnina v iznosu 10 din se plača samo enkrat in to v isti višini, ne glede na velikost hmeljišč posameznega hmeljarja.

Prijavite stanje nasadov

Kljub zadosti dolgemu roku in dvakratnemu jasnemu navodilu še vendar niso vsi hmeljarji izročili Krajevnim ljudskim odborom prijav o stanju hmeljskih nasadov. Opozarjamo hmeljarje, naj to čimprej storijo, ker s svojo

malomarnostjo znatno ovirajo delo Hmeljne komisije za Slovenijo. Kdor do konca junija ne bo prijavil stanja nasadov, bo dala Hmeljna komisija pristojnemu KLO nalog, da bo na hmeljarjeve stroške uradno popisal stanje nasadov.

Izplačilo hmelja letnika 1945

Večina hmelja letnika 1945 je odpremljena in delno tudi že plačana, zato se bo začelo izplačevanje 21. junija 1946 po redu, katerega se naj vsakdo v lastno korist brezpogojno drži. Izjem ne bomo v nobenem primeru delali, pač pa je v vsakem tednu sobota dopoldan določena za zamudnike istega tedna. Vsak naj se javi brezpogojno osebno z obračunskim (belim) listkom v Savinjski posojilnici, kjer dvigne denar.

Kdor pa bi bil zaradi bolezni ali drugih neodločljivih ovir zadržan, lahko dvigne denar namesto njega pooblaščenec, in to kakor doslej samo s pooblastilom, potrjenim od pristojnega KLO.

Hmeljarji naj pridejo po denar v naslednjem redu:

21. junija: celoten okraj Celje-mesto, Šmartno v Rožni dolini, Dobrna, Nova cerkev, Vojnik;
22. junija: Petrovče, Arja vas, Levec, Dobriša vas, Drešinja vas, Kasaze, Ruše, Gorica, Sv. Križ, Mala Pirešica, Liboje;
24. junija: Škofja vas, Arclin, Trnovlje;
25. junija: Vransko, Prekopa, Ločica, Stopnik, Tešova, Čeplje, Voloča;
26. junija: Griže, Migojnice, Sv. Pongrac, Šešče, Sv. Lovrenc, Zabukovca, Sv. Magdalena;
27. junija: Sv. Pavel, Kaplja vas, Latkova vas, M. Reka, Dolenja vas, Podlog;
28. junija: Sv. Peter, Doberteša vas, Roje, Zalog, Sp. in Zg. Grušovlje, Vrbje;
1. julija: Žalec, Gotovlje, Sp. in Zg. Ložnica;
2. julija: Rakovlje, Orla vas, Zakl, Sv. Matevž, Topovlje, Sp. Gorče, Sv. Rupert, Letuš;
3. julija: Gomilsko, Podvrh, Gornje Gorče, Podgorje, Parizlje, Polče, Preserje;
4. julija: Braslovče, Trnava, Grajska vas, Dobrovlje, Glinje, Kamenče, Male Braslovče;
5. julija: Polzela, Ločica, Orova vas, Podvin, Založe, Breg;
8. julija: Sv. Jurij ob Tab., Kaplja, Ojstriška vas, Pondor, Sv. Miklavž, Črni vrh;
9. julija: Velika Pirešica, Gorica, Sp. in Zg. Ponikva, Hramše, Pernov, Podkraj, Zavrh, Studence, Kuni-gunda;
10. julija: Šmartno ob Paki, Veliki in Mali vrh, Paška vas, Gorenje, Skorno, Rečica, Slatina, Podgorje;
11. julija: vsi oni kraji, ki morda zgoraj niso navedeni;
12. in 13. julija: vsi zamudniki.

VSA SREDSTVA ZA ZATIRANJE ŠKODLJIVCEV in preprečevanje bolezni (tobačni izvleček, galertol, bakreno apno, galico itd.) dobite najceneje v skladišču Hmeljarske zadruga v Žalcu.